

La malaltia d'Alzheimer

Josep Rubies

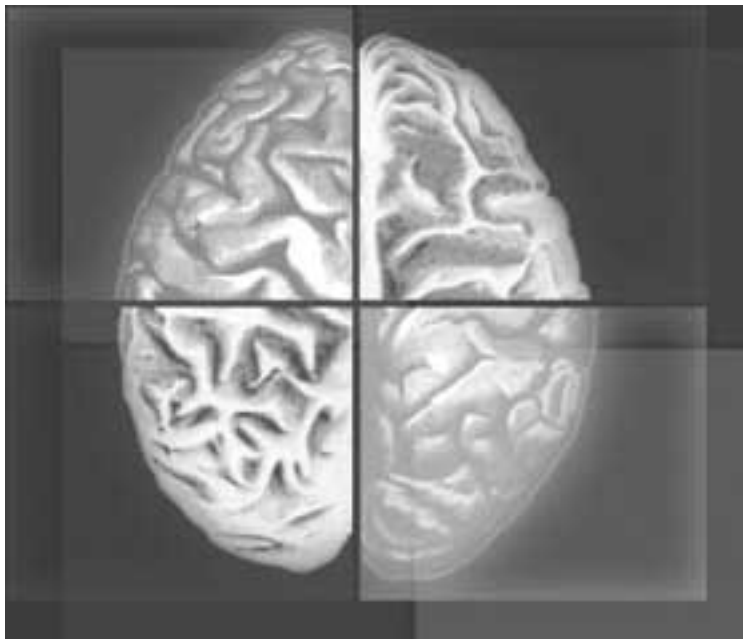
Aquest any ha estat declarat per l'O.M.S. (Organització Mundial de la Salut) l'Any de la Malaltia d'Alzheimer. Aquesta qualificació es dona, cada any, a algun tipus greu de malaltia que afecti la salut pública i serveix per a cridar l'atenció de la societat sobre l'existència d'un problema de sanitat important.

La tasca a fer, durant aquest any, comença per l'explicació del problema sanitari a nivell públic, mitjançant articles a diaris i revistes, conferències a diferents indrets i nivells, entrevistes a la T.V... i es continua intentant l'imbricació dels poders públics dins el problema sanitari, que moltes vegades ells procuren minimitzar donant excuses com la de dir que la solució és a nivell personal i no públic, o que no hi ha diners per fer front a tots els problemes. Per això és necessari insistir, com en aquest cas, en la gravetat del problema.

Història i diagnòstic

La malaltia de l'Alzheimer, demència tipus Alzheimer o, simplement, l'Alzheimer, deu el seu nom a Alois Alzheimer, metge bavarès que va viure entre la fi del segle XIX i la primera part del XX, que va descriure, per primera vegada, la malaltia. La descripció va estar feta sobre l'evolució d'una malalta amb un quadre demencial progressiu, imparable, ràpid i

tenebrós que va acabar amb la vida de la pacient. Aquesta pacient era relativament jove i així el Dr. Alzheimer va descartar d'entrada l'existència d'una demència senil o d'altres processos cerebrals involutius deguts a l'edat i la va catalogar com a malaltia nova o, millor dit, no individualitzada fins llavors.

Descripció.

La malaltia té un començament molt confús que fa difícil el seu diagnòstic, tasca d'altra banda molt important, per iniciar un tractament precoç mitjanament fiable. El diagnòstic cert d'una malaltia d'Alzheimer només es pot fer, de manera fiable, a través de l'autòpsia en ser pràcticament impossible una biòpsia de teixit cerebral, que permeti visualitzar els trastorns succeïts a nivell de la massa cerebral. Les radiografies, els electroencefalogrames, el TAC o la ressonància magnètica nuclear no detecten l'existència d'un Alzheimer.

La nostra possibilitat de diagnosi es limita a dos punts:

1) Un diagnòstic d'apropament, fet mitjançant unes bateries de "tests psicològics".

2) La certesa de diagnòstic que ve donada per l'evolució de la malaltia iniciada amb l'aparició de símptomes importants de tipus cognitiu (coneixement) i seguida per un desenvolupament greu, progressiu i imparable

Etiologia (causes), desenvolupament i tractament.

La causa de la malaltia d'Alzheimer és desconeguda. Com hem vist abans, no es tracta d'una involució senil ni tampoc és una malaltia circulatoria. En els estudis efectuats sobre cervells de morts d'Alzheimer es descobreix una destrucció massiva dels axons de les neurones com si estiguessin tallats per un objecte afilat que ocasiona la mort neuronal. Les neurones són les úniques cèl·lules de l'economia humana que no es reproduïxen. Així queda interrompuda la funció cerebral, a nivell de coneixement, per la mort de les neurones i a més per la tallada dels axons neuronals de comunicació. El problema afecta el sistema cognitiu de manera greu i progressiva. L'Alzheimer no dona trastorns motrius en no afectar el còrtex cerebral.

Junt a les restes axonals i neuronals mortes, es pot veure l'existència d'una proteïna en forma de fulla tallant que ha estat la causa de la desfeta. L'anomenada "proteïna assassina" és d'origen desconegut i sobre la seva presència es desenvolupen els estu-